Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 135/2026
van 19 november 2026
Rolnummer : 8585

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 8, § 4, van de wet van 19 juli 1991 « betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten », gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, en de rechters Michel Pâques, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin en Frank Fleerackers, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 264.827 van 14 november 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 26 november 2025, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 8, § 4, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in zoverre het bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken niet bevoegd is om kennis te nemen van een beroep tegen een beslissing tot ambtshalve schrapping volgend op de weigering van een gemeente om een referentieadres aan een persoon toe te kennen, terwijl hij wel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen tegen de andere beslissingen tot ambtshalve schrapping ? ».

Memories zijn ingediend door :

- G.N. en E. N.M., bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Marc Uyttendaele en mr. Nathan Mouraux, advocaten bij de balie te Brussel;

NIET VERBETERDE KOPIE

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Bernard Renson, advocaat bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 23 september 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Emmanuelle Bribosia en Frank Fleerackers te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

NIET VERBINDEND KOPIE

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

G.N. is diplomaat voor de Europese Unie. Op 3 september 2019 dient hij bij de gemeente Jette een verzoek tot inschrijving op een referentieadres in voor hemzelf en zijn gezin. Vanaf 1 februari 2022 lopen er opeenvolgende huurovereenkomsten voor een hoofdverblijfplaats. Na twee politieonderzoeken waarbij wordt vastgesteld dat het gezin niet langer recht heeft op het referentieadres en dat ter plaatse een ander gezin woont, waarschuwt de gemeente G.N. in mei 2023 dat zij ertoe zal worden gebracht de ambtshalve schrapping uit te spreken. G.N. voert zijn statuut van diplomaat aan als motief om dat te verhinderen maar dat motief wordt niet in aanmerking genomen want de wet voorziet enkel in een uitzondering op de beperking in de tijd van referentieadressen voor de ambtenaren die een functie uitoefenen in een Belgische diplomatische of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland. Op 5 september 2023 neemt de gemeente Jette een beslissing tot ambtshalve schrapping, waartegen vervolgens beroep wordt ingesteld bij de minister van Binnenlandse Zaken. Bij een beslissing van 16 oktober 2023 verklaart die laatste zich onbevoegd.

Bij verzoekschrift van 6 december 2023 vorderen G.N. en zijn gezin, voor het verwijzende rechtscollege, de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken. Daar het vaststelt dat te dezen artikel 8, § 4, van de wet van 19 juli 1991 « betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten » de bevoegdheid van de minister te dezen uitdrukkelijk uitsluit, stelt het verwijzende rechtscollege aan het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

A. Standpunt van de partijen voor het Hof

A.1.1. De Ministerraad herinnert eraan dat de in het geding zijnde bepaling werd ingevoegd bij de wet van 9 november 2015 « houdende diverse bepalingen Binnenlandse Zaken » en dat de afdeling wetgeving van de Raad van State geen enkele specifieke opmerking heeft gemaakt. De bedoeling van de wetgever was om de beroepsmogelijkheden bij de minister van Binnenlandse Zaken te beperken tot de enkele betwistingen betreffende de hoofdverblijfplaats, met uitsluiting van de betwistingen met betrekking tot de referentieadressen, wat overigens impliciet is bevestigd door de Raad van State (RvSt, 30 mei 2024, nr. 259.919, ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.259.919).

A.1.2. In hoofdorde voert de Ministerraad aan dat de in de prejudiciële vraag geïdentificeerde categorieën, namelijk de personen van wie het referentieadres wordt geschrapt en diegenen van wie het adres van de hoofdverblijfplaats wordt geschrapt, niet vergelijkbaar zijn. Het referentieadres is immers geen klassieke of

gewone inschrijving maar een uitzondering op de algemene regeling. De mogelijkheid van een inschrijving op een referentieadres is strikt beperkt tot de opgesomde categorieën van personen en zij veronderstelt de instemming van de effectief op dat adres ingeschreven persoon en de waarborg dat die persoon de post ophaalt en doorstuurt. Volgens de Ministerraad kunnen, wegens die uitzonderingsregeling, beslissingen met betrekking tot het referentieadres niet worden gelijkgesteld aan beslissingen met betrekking tot andere inschrijvingen.

A.1.3. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat de in het geding zijnde bepaling voldoende verantwoord is. Zij laat toe een opeenvolging van rechtsmiddelen te vermijden en op middelen te bezuinigen met de legitieme bedoeling de betwistingsprocedures te vereenvoudigen. De ontstentenis van een beroep bij de minister van Binnenlandse Zaken is niet onevenredig, want de regeling die geen verplichting tot voorafgaand beroep inhoudt, is gunstig voor de rechtszoekende die niet meerdere rechtsmiddelen hoeft aan te wenden. Bovendien voert de Ministerraad aan dat de in het geding zijnde bepaling niet onbestaanbaar is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aangezien andere rechtsmiddelen beschikbaar blijven, zoals een beroep bij de Raad van State of zelfs de gewone rechtbanken. Het feit dat geen administratief beroep kan worden aangewend, verandert daar niets aan want het gaat niet om een jurisdictioneel beroep in de zin van het Verdrag.

A.2. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege voeren aan dat de personen die ambtshalve worden geschrapt van een referentieadres zich objectief in een situatie bevinden die vergelijkbaar is met die waarin zich alle personen bevinden die in andere omstandigheden ambtshalve worden geschrapt. Zij worden immers aan dezelfde daaruit voortvloeiende juridische en administratieve moeilijkheden blootgesteld. De uitsluiting van de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken betekent evenwel dat de personen die van een referentieadres worden geschrapt enkel over een beroep bij de Raad van State beschikken. Volgens de verzoekende partijen kan het – weliswaar legitieme – doel van administratieve vereenvoudiging niet verantwoorden dat elk administratief rechtsmiddel zonder meer wordt afgeschaft. Daaruit volgt een onevenredige aantasting van de procedurele rechten van de betrokkenen.

NIET VERBETERDE VERSIE

B. Beoordeling door het Hof

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de aangelegenheid van de inschrijving in het bevolkingsregister, en meer in het bijzonder op de rechtsmiddelen in geval van ambtshalve schrapping van het referentieadres. Artikel 1, § 2, tweede lid, van de wet van 19 juli 1991 « betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten » (hierna : de wet van 19 juli 1991) definieert het referentieadres als het adres van ofwel een natuurlijke persoon die is ingeschreven in het bevolkingsregister op de plaats waar hij zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd, ofwel een rechtspersoon en waar, met de toestemming van die natuurlijke persoon of die rechtspersoon, een natuurlijk persoon zonder vaste verblijfplaats is ingeschreven. De persoon die de inschrijving van een andere persoon aanvaardt als referentieadres, verbindt zich ertoe daar alle voor die persoon bestemde post of administratieve documenten te laten toekomen.

B.1.2. Het in het geding zijnde artikel 8 van de wet van 19 juli 1991, zoals het is gewijzigd bij de wet van 9 november 2015 « houdende diverse bepalingen Binnenlandse Zaken » (hierna : de wet van 9 november 2015), bepaalt :

« § 1. In geval van betwisting betreffende de plaats van de huidige hoofdverblijfplaats bepaalt de minister bevoegd voor Binnenlandse Zaken, deze plaats na, indien nodig, een onderzoek ter plaatse te hebben laten uitvoeren.

De minister wordt binnen de dertig kalenderdagen volgend op de kennisgeving van de betwiste beslissing betreffende de huidige hoofdverblijfplaats gevat door middel van een schrijven of van een elektronisch verzonden schrijven.

In het verzoekschrift worden de volgende gegevens vermeld :

- de naam, de voornaam, het adres van inschrijving in de bevolkingsregisters, de geboortedatum en eventueel het Rijksregisternummer van de persoon of personen van wie de huidige hoofdverblijfplaats wordt betwist;

- een duidelijke beschrijving van de redenen waarom de tussenkomst van de minister wordt gevraagd;

- een duidelijke beschrijving van het persoonlijke belang van de persoon in het geval dat de tussenkomst van de minister wordt gevraagd door een andere persoon dan diegene van wie de huidige hoofdverblijfplaats wordt betwist.

Het verzoekschrift moet worden gedagtekend en ondertekend op straffe van onontvankelijkheid.

De beschikbare relevante stukken worden bij het verzoekschrift gevoegd.

De minister kan de bevoegdheden die hem door het eerste lid worden toegekend, delegeren aan de leidinggevende ambtenaar van de Dienst Bevolking of aan zijn gemachtigde.

Indien de plaats waar hij woont bekend is, worden de persoon van wie de inschrijving in de bevolkingsregisters moet worden geregulariseerd en desgevallend zijn wettelijke vertegenwoordiger, alsook de betrokken gemeente of gemeenten hiervan op de hoogte gebracht bij een aangetekende zending, om hen de mogelijkheid te bieden om binnen de vijftien dagen na deze kennisgeving hun eventuele opmerkingen of verweermiddelen te laten gelden. Deze personen en de vertegenwoordiger van de betrokken gemeente of gemeenten worden, op hun vraag, gehoord door de minister of, indien deze van zijn delegatierecht gebruik gemaakt heeft, door de gemachtigde ambtenaar om de beslissing te nemen.

Wanneer deze termijn verstreken is, neemt de minister of zijn gemachtigde zijn beslissing.

Indien uit dit onderzoek blijkt dat de betrokken persoon zijn laatst bekende adres verlaten heeft zonder dit te hebben aangegeven en dat de plaats waar hij zich gevestigd heeft, niet ontdekt kan worden, wordt overgegaan tot zijn ambtshalve schrapping uit de bevolkingsregisters.

§ 2. De behoorlijk met redenen omklede beslissing van de Minister of zijn gemachtigde wordt bij een ter post aangetekende brief betekend aan de betrokken gemeentebesturen. Deze doen ambtshalve de inschrijvingen en afvoeringen die hun worden opgelegd zodra de beslissing hun bekend is. Zij geven onverwijld, bij een ter post aangetekende brief, aan de betrokken personen, aan de Minister of zijn gemachtigde, kennis van de uitvoering van de beslissing. De gemeente die de inschrijving verricht, laat in voorkomend geval de (identiteitskaart, de

NIET VERBETERDE KOPIE

vreemdelingenkaart of het verblijfsdocument) vervangen of wijzigen van de betrokken persoon, die daartoe wordt verzocht zich bij de bevolkingsdienst van de gemeente aan te melden.

§ 3. Na twee opeenvolgende, uit de briefwisseling blijkende waarschuwingen kan de minister tot wiens bevoegdheid Binnenlandse Zaken behoort één of meer commissarissen gelasten zich ter plaatse te begeven op kosten van de gemeenteoverheden die verzuimd hebben aan de waarschuwingen gevolg te geven, ten einde de maatregelen te treffen die nodig zijn voor de uitvoering van de beslissingen aangaande het bepalen van het hoofdverblijf.

De invordering van de kosten geschiedt, zoals inzake directe belastingen, nadat de Minister tot wiens bevoegdheid Binnenlandse Zaken behoort, het bevelschrift uitvoerbaar heeft verklaard.

§ 4. De minister bevoegd voor Binnenlandse Zaken, komt echter niet tussen in geval van betwisting naar aanleiding van de weigering van een gemeente om een referentieadres aan een persoon toe te kennen ».

De prejudiciële vraag heeft betrekking op paragraaf 4 van de voormelde bepaling.

B.1.3. De wet van 9 november 2015 voert een algemene hervorming door van de regeling omtrent de adressen van de hoofdverblijfplaats, met name door artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 wat betreft de betwisting van beslissingen van de gemeentelijke overheden te wijzigen.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 9 november 2015 vermeldt een « duidelijke wil tot administratieve vereenvoudiging » (*Parl. St.*, Kamer, 2014-2015, DOC 54-1298/001, p. 9). De wijziging van het voormelde artikel 8 wordt als volgt verantwoord :

« de evaluatie van de toepassing van artikel 8 van de wet inzake de bevolkingsregisters van 19 juli 1991 betreffende de ministeriële behandeling van de betwistingen inzake de hoofdverblijfplaats tussen de burgers en de gemeenten [heeft] aangetoond dat deze wetsbepaling te ruim was en dat bepaalde preciseringen nodig waren. De huidige wetsbepaling brengt bovendien een werkoverlast met zich mee voor het departement Binnenlandse Zaken.

Het is voor het goed beheer van de bevolkingsregisters door de gemeentebesturen veel belangrijker en doelmatiger dat de bevolkingsinspecteurs (FOD Binnenlandse Zaken) voldoende tijd kunnen vrijmaken om algemeen de bevolkingsregisters in de gemeenten te inspecteren en om de bevolkingsinstructies betreffende onder meer de veranderingen in de hoofdverblijfplaats mondeling aan te vullen overeenkomstig artikel 22 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Bovendien kunnen de bevolkingsinspecteurs tijdens hun inspecties in de gemeentebesturen de overeenstemming controleren tussen de gegevens in het Rijksregister van de natuurlijke personen en in de gemeentelijke registers.

NIET VERBETERDE KOPIE

In dit voorontwerp van wet wordt derhalve getracht om de beroepsmogelijkheden betreffende de betwistingen inzake de hoofdverblijfplaats bij de minister van Binnenlandse Zaken te rationaliseren » (*ibid.*).

B.1.4. De ambtshalve schrapping van een referentieadres valt onder het gemeentebestuur en steunt op artikel 8 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 « betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister », dat bepaalt :

« Het gemeentebestuur spoort de personen op die zonder aangifte te doen in de vorm en binnen de termijn die in artikel 7 voorgeschreven wordt, hun hoofdverblijfplaats in een andere gemeente van het Rijk of in het buitenland hebben gevestigd.

Als het onmogelijk blijkt de nieuwe hoofdverblijfplaats op te sporen gelast het college van burgemeester en schepenen de afvoering van ambtswege uit de registers op basis van een verslag van het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarin hij vaststelt dat het onmogelijk is de nieuwe hoofdverblijfplaats te bepalen.

De afvoering van ambtswege wordt automatisch gelast door het college van burgemeester en schepenen of het gemeentecollege, wanneer er vastgesteld wordt, op basis van het verslag van het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat de opgespoorde persoon sinds minstens zes maanden onvindbaar is.

Als bij het onderzoek blijkt dat de betrokken persoon zich in het buitenland gevestigd heeft voert het college van burgemeester en schepenen hem van ambtswege af van het bevolkingsregister, tenzij hij zich bevindt in één van de gevallen van tijdelijke afwezigheid bedoeld in artikel 18, eerste lid.

De beslissingen tot afvoering van ambtswege bedoeld in het tweede en derde lid nemen aanvang op de datum van de beslissing van het college.

Als uit het onderzoek blijkt dat de betrokken persoon zijn hoofdverblijf gevestigd heeft in een andere gemeente van het Rijk wordt het bestuur van deze gemeente ervan op de hoogte gebracht ».

B.2.1. Het komt in de regel aan het verwijzende rechtscollege toe de bepalingen die het toepast te interpreteren onder voorbehoud van een kennelijk onjuiste lezing van de in het geding zijnde bepaling.

B.2.2. In de prejudiciële vraag wordt de in het geding zijnde bepaling in die zin geïnterpreteerd dat zij de beslissing tot ambtshalve schrapping van een referentieadres gelijkstelt aan de beslissing van een gemeente om te weigeren een referentieadres aan een persoon toe te kennen, waardoor het optreden van de minister van Binnenlandse Zaken is uitgesloten. Uit de in de parlementaire voorbereiding - die werd aangehaald in B.1.3 - vermelde

NIET VERBETERDE KOPIE

bedoeling van de wetgever en uit de rechtspraak van de Raad van State (RvSt, 30 mei 2024, nr. 259.919, ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.259.919) blijkt dat die interpretatie niet kennelijk onjuist is.

B.3. Het Hof wordt gevraagd naar de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, van het feit dat het beroep bij de minister van Binnenlandse Zaken wordt uitgesloten voor personen die ambtshalve van een referentieadres worden geschrapt, terwijl diegenen die in andere omstandigheden ambtshalve van het adres van hun hoofdverblijfplaats worden geschrapt dat beroep wel genieten.

B.4. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5.1. Artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of ’s lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van partijen bij het proces dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden ».

NIET VERBETERDE KOPIE

B.5.2. Het recht op toegang tot de bevoegde rechter is gewaarborgd bij artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, bij artikel 13 van de Grondwet, en bij een algemeen rechtsbeginsel. Het recht op toegang tot de rechter, dat een wezenlijk aspect van het recht op een eerlijk proces vormt, vereist dat een administratieve beslissing kan worden onderworpen aan de controle *a posteriori* van een rechtscollege met volle rechtsmacht. Er is evenwel geen algemeen rechtsbeginsel dat eenieder die het voorwerp is van een bestuurshandeling het recht op een georganiseerd administratief beroep tegen deze handeling verleent.

B.6. De Ministerraad betwist de vergelijkbaarheid van de in B.3 vermelde categorieën van personen. Verschil en niet-vergelijkbaarheid mogen niet worden verward. Het type adres, namelijk het referentieadres en het adres van de hoofdverblijfplaats, dat verschillen in termen van rechten en plichten met zich meebrengt, kan weliswaar een element vormen in de beoordeling van het redelijke en evenredige karakter van het verschil in behandeling, maar het kan niet volstaan om tot de niet-vergelijkbaarheid te besluiten, anders zou de toetsing aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie van elke inhoud worden ontdaan. Te dezen zijn de beoogde categorieën voldoende vergelijkbaar, aangezien een adres, zelfs een referentieadres, een administratief aanknopingspunt vormt waardoor een aantal rechten kan worden genoten die afhankelijk zijn van een inschrijving in de bevolkingsregisters.

B.7. Wanneer de wetgever een beroep invoert bij de minister in geval van weigering of schrapping van een adres, mag hij die mogelijkheid om dat beroep in te stellen tot een bepaalde categorie van personen beperken, op voorwaarde dat die beperking redelijk wordt verantwoord. De in het geding zijnde bepaling beperkt het voordeel van het beroep bij de minister tot de betwistingen met betrekking tot de weigering of de schrapping van het adres van een hoofdverblijfplaats, met uitsluiting van de betwistingen met betrekking tot de weigering of de schrapping van het referentieadres. Aldus wordt een onderscheid ingevoerd tussen personen naargelang het type adres waarop zij zich wensen in te schrijven of waarvan zij worden geschrapt, wat een objectief criterium vormt.

B.8. Een van de in B.1.3 vermelde doelstellingen is de administratieve vereenvoudiging. Die doelstelling is legitiem.

NIET VERBETERDE KOPIE

B.9. De ontstentenis van de mogelijkheid om een beroep in te stellen bij de minister na een schrapping van het referentieadres is een maatregel die niet onredelijk is ten aanzien van het nagestreefde doel, rekening houdend met het verschil dat bestaat tussen het referentieadres en het adres van een hoofdverblijfplaats. De wetgever vermocht redelijkerwijs te oordelen dat de juridische en administratieve moeilijkheden die voortvloeien uit de schrapping van het adres van een hoofdverblijfplaats zwaarder wegen en dringender zijn, en dat die moeilijkheden vereisen dat in een bijkomend beroep wordt voorzien.

B.10. Bovendien brengt de in het geding zijnde bepaling geen onevenredige gevolgen met zich mee. Het Hof stelt immers vast dat de beslissingen met betrekking tot het referentieadres openstaan voor een beroep tot nietigverklaring, en in voorkomend geval voor een vordering tot schorsing, voor de Raad van State. De betrokken persoon kan dus voor een onafhankelijke rechtsprekende instantie de ambtshalve schrapping van een referentieadres aanvechten.

B.11. Om die redenen is het verschil in behandeling redelijk verantwoord. Artikel 8, § 4, van de wet van 19 juli 1991 is bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

NIET VERBETERDE KOPIE

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 8, § 4, van de wet van 19 juli 1991 « betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten » schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 19 november 2026.

De griffier, De voorzitter,

Nicolas Dupont Pierre Nihoul

NIET VERBETERDE KOPIE